

ת"פ 60648/07/18 - מדינת ישראל נגד מחמוד מונה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט אברהם רובין

ת"פ 60648-07-18 מדינת ישראל נ' מונה(עציר)

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מחמוד מונה (עציר)

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון פתוח, בביצוע עבירה של קשירת קשר לפשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ובביצוע עבירה של נשיאה והובלת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

2. על-פי האמור בכתב האישום, בשנת 2018 סמוך לפני חודש הרמדאן, שוחח הנאשם עם בן דודו ואמר לו כי שמע שבן הדוד הביא "רובה חרוזים" דמוי רובה 16M לחתונתה של בת דודתו. בן הדוד אישר שהדבר נכון, והשניים שוחחו אודות "רובה החרוזים". בהמשך אותה שיחה אמר הנאשם לבן דודו כי ברשותו אקדח המוחזק על-ידי חברו, שאותו הוא מבקש למכור. כוונת הנאשם הייתה לאקדח מסוג FN עם מספר טבוע עליו. הנאשם הראה לבן הדוד תמונה של האקדח בטלפון הסלולארי שלו, והוא ביקש מבן הדוד שיעדכן אותו במידה וישמע על מישהו שמעוניין לרכוש את האקדח. בתאריך 12.6.18 התקשר הנאשם לבן דודו ושאל אם מצא קונה לאקדח. בן הדוד השיב בשלילה ושאל מה מחיר האקדח. הנאשם השיב כי מחיר האקדח עומד על 25,000 ₪ עד 26,000 ₪, וכי הוא מבקש למכור את האקדח בשל המצב הכלכלי הקשה שלו ושל חברו המחזיק באקדח. למחרת היום שלח הנאשם לבן דודו ארבע תמונות של האקדח שאותו הוא ביקש למכור כשלצדו מחסנית עם מספר כדורי תחמושת.

בתאריך 22.6.18, או במועד אחר הסמוך לכך, נפגשו הנאשם ואדם בשם אחמד אבו אלהווא (להלן - "אחמד"), אותו מכיר הנאשם מלימודיהם המשותפים באוניברסיטת ביר זית. הנאשם אמר לאחמד כי יש ברשותו נשק שאותו הוא מבקש להחביא אצל אחמד למשך מספר ימים. אחמד נעתר לבקשה. יומיים לאחר מכן נסע הנאשם לחנות המצויה בשכונת ואדי ג'וז בירושלים, נטל משם את האקדח והעביר אותו אל סמוך לביתו של אחמד המצוי בשכונת א-טור, שם הוא פגש את אחמד. במפגש זה שהתקיים ברכב הוציא הנאשם את האקדח כשהוא עטוף בשקית נייר כסף וסלוטייפ יחד עם מחסנית מלאה כדורים וכדור או שני כדורים נוספים ומסר אותו לידי אחמד. אחמד נטל את האקדח עם המחסנית והכדורים והחביא אותם במחסן שבביתו.

בגין המעשים האמורים הורשע הנאשם, כאמור, בעבירה של קשירת קשר לפשע ובעבירה של נשיאה והובלת נשק.

טענות המאשימה לעונש

3.

בראשית טיעוניה הסכימה ב"כ המאשימה כי יש לראות את האירועים המתוארים בכתב האישום כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את החומרה הרבה הגלומה בעבירות נשק, ואת מגמת הפסיקה להחמרת הענישה בעבירות אלה. ב"כ המאשימה ציינה כנסיבות לחומרה את העובדה שמדובר באקדח תקני, את העובדה שמדובר באקדח אשר צורפו אליו מחסנית ותחמושת, ואת חלקו המרכזי של הנאשם בביצוע העבירות. ב"כ המאשימה אף עמדה על נחישותו של הנאשם להביא למכירת האקדח כעולה ממעשיו המתוארים בחלקו הראשון של כתב האישום המתוקן. אשר על כן טענה ב"כ המאשימה, כי מתחם העונש ההולם עומד על 24 - 60 חודשי מאסר בפועל. לנוכח עברו הנקי של הנאשם ולנוכח הודאתו במסגרת הסדר הטיעון טענה ב"כ המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, וכי בנוסף לעונש של מאסר בפועל יש להטיל עליו עונש של מאסר על תנאי וקנס.

ראיותיו וטענותיו של הנאשם לעונש

4.

הנאשם לא ביקש כי יוזמן תסקיר בעניינו. מטעם הנאשם הוגש כראייה מכתב של פרופ' וואל עבאדין מהמחלקה לאנגלית באוניברסיטת ביר זית (נע/1), אשר מכיר את הנאשם מלימודיו שם. פרופ' עבאדין כתב כי הוא מכיר את הנאשם מזה ארבע שנים, הן במישור האקדמי והן במישור האישי. במישור האקדמי מציין פרופ' עבאדין כי הנאשם עבר בהצלחה את כל הקורסים שלמד באוניברסיטה, ולדבריו מדובר בסטודנט שעובד קשה, בעל מוטיבציה רבה וידידותי לסובבים אותו. הנאשם מקרין את חדות הלימוד שבו כלפי הסובבים אותו, דבר שמעודד גם את חבריו לספסל הלימודים להשתתף בדיונים המתנהלים בכיתה. לדבריו פרופ' עבאדין הנאשם בעל אישיות בוגרת ובעל מחויבות למצוינות. פרופ' עבאדין מציין כי הנאשם הוא אדם סובלני המכבד כל אדם באשר הוא. במישור האישי מציין פרופ' עבאדין כי הנאשם ניחן באישיות חברותית, הוא מנומס, מכבד את הסובבים אותו ונכון תמיד להושיט עזרה למי שזקוק לכך. הנאשם מחויב לקיום קשרים בריאים ומשמעותיים עם הסובבים עמו, וגישתו הכללית היא גישה חיובית, הן לחיים בכלל והן לחשיבות של החינוך בחייהם של בני אדם בפרט. לדבריו פרופ' עבאדין בשיחותיו עם הנאשם הוא התרשם משאיפותיו החיוביות של הנאשם גבי המשך חייו. לדבריו, הנאשם תכנן לבנות לעצמו עתיד טוב יותר, ולשפר את מעמדו האקדמי והחברתי על-ידי רכישת השכלה ברמה גבוהה, לרבות לימודים לתואר שני. בנוסף הוגשה מטעם הנאשם תעודה (נע/2), המעידה על כך שסיים לימודי הידרותרפיה, וכן מכתב מבית הספר להידרותרפיה (נע/3), לפיו ההתרשמות מהנאשם במהלך הלימודים הייתה שמדובר באדם שקט, אדיב ואחראי, אשר אוהב ללמוד ולהתפתח, ואשר נוהג לסייע לחבריו ללימודים. עוד הוגשו תעודות המלמדות על כך שהנאשם עבר בהצלחה קורס עזרה ראשונה ועל כך שהוא עובד בחברת מלונות דן (נע/4), וכן הוגשו תלושי שכר (נע/5), המעידים גם הם על כך שהנאשם עבד במלונות דן עד למעצרו בחודש אפריל 2018.

5. במסגרת הטיעון לעונש טען ב"כ הנאשם כי על פי כתב האישום הנאשם נשא את הנשק למרחק קצר ביותר של שתי דקות נסיעה, משכונת ואדי ג'וז להר הזיתים. ב"כ הנאשם טען כי מכתב האישום עולה שהאקדח כלל לא היה שייך לנאשם אלא לחברו. בנוסף הזכיר ב"כ הנאשם כי חברו של הנאשם -

אחמד - הורשע במסגרת הסדר טיעון סגור באותה פרשה, בעבירה של החזקת נשק ובעבירה של נשיאה והובלת נשק, ונגזר עליו עונש מוסכם של 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טוען כי העבירות בהן הורשע הנאשם שלפנינו פחות חמורות מהעבירות בהן הורשע אחמד. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הוא בן למשפחה נורמטיבית וכי אף הוא, כמו אותו אחמד, ניהל חיים נורמטיביים לחלוטין עד לאירוע הנוכחי, ולראייה שהוא למד ועבד ושאין לו עבר פלילי כלשהו. אשר על כן טען ב"כ הנאשם כי יש להטיל על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

6. בסיום הטיעונים לעונש אמר הנאשם את דברו. הנאשם מסר כי הוא יודע שטעה ולדבריו הוא מוכן לשלם את המחיר על טעותו. לדברי הנאשם הוא איבד הרבה בשל הסתבכותו הנוכחית. כך, למשל, תכניותיו להיות מורה כנראה לא יתממשו, וגם את עבודתו כמציל בבית מלון הוא איבד בשל מעצרו. הנאשם ביקש שבית המשפט יקל בעונשו כיוון שלדבריו המקום המתאים לו הוא האוניברסיטה והעבודה ולא בית הסוהר.

דין והכרעה

7. הפסיקה עמדה פעם אחר פעם על חומרתן של עבירות הנשק, אשר פוגעות בערכים המוגנים הבסיסיים ביותר של שמירה על חיי אדם ושלמות גופו, וכן בערך המוגן של שמירת הסדר הציבורי. לאחרונה עמד על כך בית המשפט בעניין **בראנסי**:

"פעילות של סחר בלתי חוקי בנשק אוצרת בחובה פגיעה בערכים חברתיים בעלי חשיבות רבה, בהם שלמות הגוף, חיי אדם ושלווה הציבור וביטחונו. כלי הנשק שנמכרו במסגרת האישומים הם על פי טיבם כאלה שבאמצעותם ניתן בנקל לפגוע בשלמות הגוף ולגדוע חיי אדם. חומרת הנזק הנגרם בעקבות ביצוע עבירות כגון אלו מתעצמת במקרים כבענייננו, שבהם נמכרים כלי נשק בעלי פוטנציאל פגיעה ממשית, שהרי דין סחר ברובה סער, בתת-מקלע או באקדח אמין ואיכותי, אינו כדן סחר באקדח מאולתר (ראו למשל: ע"פ 1397/16 מדינת ישראל נ' חמאיל, פסקה 13 (12.9.2016) (להלן: עניין חמאיל); עניין חסן, פסקה 10).

החומרה היתרה הכרוכה בעבירות נשק והסיכון הנשקף מביצוען לציבור, מקבלים משנה תוקף בשים לב להיקפיה של התופעה ואופן התפשטותה. כמענה לכך, מסתמנת בפסיקה מגמה עקבית להחמיר את הענישה בגין עבירות אלו, באופן שיהלום את מידת פגיעתן בערכים המוגנים ויקדם את מיגור התופעה (עניין דהוד, פסקה 11; עניין חסן, פסקה 12; עניין עספור, פסקה 7). משכך, חרף עיקרון הענישה האינדיבידואלית והמשקל שיש ליתן לנסיבותיו האישיות של כל נאשם לגופו, בבואו לגזור את דינו של מי שהורשע בביצוע עבירות חמורות אלו, על בית המשפט לתת בכורה לשיקולי ההרתעה והאינטרס

הציבורי (ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015) (להלן: עניין עיסא),
פסקה 13; עניין נפאע, פסקה 5).
(ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל (16.8.18)).

ובעניין **הייבי** נפסק כי:

"עבירות בנשק חומרתן מכופלת, הן בעצם המעבר על החוק והן ובמוטעם
במאטריה הספציפית; נשק שאינו כדן, קרי - ברישיון כדבעי, מועד לפורענות.
זכורה האמירה, אם ראית במחזה תיאטרון אקדח במערכה הראשונה, סופו
שיירה במערכה השנייה או השלישית. הימצאו של נשק בידים לא נכונות, עלול
להביא בסופו של יום אף לקיפוד חיי אדם ר"ל".
(ע"פ 6371/11 מדינת ישראל נ' אנס הייבי (18.12.11)).

בעניין **סלימאן** עמדה כב' השופטת ארבל על המדרג הסטטוטורי של עבירות הנשק לפי חומרתן:

" בענייננו מדובר בעבירות של רכישה והחזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא
וסיפא - עבירות המצויות ברף התחתון במדרג החומרה היחסי שקבע המחוקק לעבירות
נשק; וכן בעבירות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא,
המצויות במעמד ביניים מבחינת חומרתן היחסית, כאשר מעליהן ניצבת העבירה של
"יצור, יבוא או סחר בנשק".
(ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19.1.14)).

בב"ש 625/82 **אבו מוח' נ' מדינת ישראל** (פ"ד לז (3) 668 (1983)), ערך בית המשפט העליון מדרג של עבירות החזקת נשק לפי חומרת נסיבותיהן, כאשר בראש הרשימה מבחינת החומרה, ניצבות עבירות של החזקת נשק שבוצעו במטרה לפגוע בביטחון המדינה או הציבור, או לשם ביצוע עבירה פלילית ספציפית, באמצע הרשימה נמצאות עבירות של החזקת נשק שבוצעו לשם צבירת נשק לעת מצוא או לשם הגנה עצמית, ובתחתית הרשימה נמצאות עבירות שבוצעו על רקע של החזקת נשק לשם ספורט או כתחביב ועבירה של החזקת נשק שפג תוקף רישיונו. מדרג זה רלוונטי, בשינויים המחוייבים, גם לענייננו, למרות שהנאשם לא הורשע בעבירה של החזקת נשק, והוא משמש את בתי המשפט עד היום (ראו - ע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס** (19.4.04), וכן למשל - ת"פ (חיפה) 57965-03-15 **מדינת ישראל נ' אגבריה**] (15.1.15), ו- ת"פ (ירושלים) 2106/06 **מדינת ישראל נ' רקח** (10.5.07)). בהמשך לכל האמור לעיל, נפסק כי בכפוף לנסיבות כל מקרה ומקרה הענישה בעבירות נשק צריכה לכלול בדרך כלל רכיב של מאסר בפועל (ראו - ע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס** (19.4.04); ע"פ 5220/09 **עוואודה נ' מדינת ישראל** (30.12.09); ולאחרונה - ע"פ 9702/16 **אילוליאיה נ' מדינת ישראל** (13.9.17)).

8.

אשר לענישה הנוהגת - ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 3877/16 ג'באלי נ' **מדינת ישראל** (17.11.16), שם הורשע המערער בעקבות הסדר טיעון בעבירה של נשיאת נשק ונגזר עליו בבית המשפט המחוזי עונש של 34 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש. עם זאת, יש לציין שבאותו עניין דובר במערער אשר נטל את האקדח לצורך מפגש עם קרוב משפחתו שעמו היה לו סכסוך, וכן יש לציין כי למערער באותו עניין היה עבר פלילי מכביד.

ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 9373/10 **ותד** נ' **מדינת ישראל** (14.9.11), שם הורשע המערער בעבירות של החזקת נשק ונשיאת נשק, ונגזר עליו בבית המשפט המחוזי עונש של 50 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והפחית את העונש ל-30 חודשי מאסר בפועל. יש לציין כי במקרה זה הורשע אותו מערער גם בעבירה של החזקת נשק, עבירה שבה לא הורשע הנאשם שלפני.

בע"פ 4329/10 **פלוני** נ' **מדינת ישראל** (14.11.10), הורשע המערער על יסוד הודאתו בעבירות של החזקת נשק ונשיאת נשק ונדון לעונש של 16 חודשי מאסר. ערעורו של המערער נדחה לאחר שבית המשפט העליון קבע שהעונש שהשית בית המשפט המחוזי על המערער איננו חמור באופן שמצדיק התערבות.

בע"פ 5900/15 **מעוז** נ' **מדינת ישראל** (10.5.16), הורשע המערער על יסוד הודאתו בעבירות של החזקת נשק, נשיאת נשק וסיוע להחזקת נשק. באותו מקרה כתב האישום עסק ברובה ובאקדח עם מחסנית וכדורים אשר נרכשו לצורך פגיעה באנשים שהיו מסוכסכים עם חברו של המערער. בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש של 34 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער. יצוין שעניין **מעוז** חמור מהמקרה של הנאשם שלפני כיוון שבאותו עניין היה מדובר בעבירות חמורות יותר שנעברו בקשר עם שני כלי נשק, שאחד מהם היה רובה.

ב"כ המאשימה הפנתה גם לגזר דיני שניתן בת"פ (מחוזי י-ם) 52219-06-17 **מדינת ישראל** נ' **נורי** (20.3.18), שם נגזר על הנאשם עונש של 38 חודשי מאסר בפועל. ואולם, שם היה מדובר בנאשם אשר הורשע בעבירה של נשיאת נשק בגין כך שניסה להעביר שני מטעני נפץ מאולתרים מישראל לשטחים, וכמו כן לאותו נאשם היה עבר פלילי מכביד שכלל 19 הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 5681/14 **מדינת ישראל** נ' **טאטור** (1.2.15), שם הורשע המשיב על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של רכישה והחזקת נשק, וכן בעבירות של נשיאה והובלת נשק והפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו. באותו מקרה היה מדובר במשיב אשר רכש אקדח יחד עם 11 כדורי סרק וכדור חי אחד אשר היה במצב "הכנס" כאשר נתפס המשיב. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב עונש של 18 חודשי מאסר, מהם 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות והיתרה על תנאי, זאת לאחר שסבר כי משיקולי שיקום ועבר נקי יש לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, אשר הועמד על 36-10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה והעמיד את עונשו של המשיב על 20 חודשי מאסר, מהם 8 חודשים לריצוי בפועל ו-12 חודשים לריצוי על תנאי. בית המשפט העליון הדגיש כי חרף קבלת הערעור הוא איננו מתערב במתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט המחוזי, וכן הודגש כי העונש שנגזר במסגרת הערעור איננו ממצה את הדין עם הנאשם.

העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו לאחר תכנון מוקדם. כעולה מכתב האישום הנאשם היה נחוש למכור את האקדח ולשם כך יצר קשר עם בן דודו, ואף ביקש ממנו לעדכן אותו ככל שישמע על קונה פוטנציאלי לאקדח. אני מקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה לא ניתן ללמוד מהאופן שבו נוסח כתב האישום כי האקדח היה בבעלותו הבלעדית של הנאשם. מסעיף 3 לכתב האישום עולה כי הנאשם אמר לבן דודו שהאקדח: **"מוחזק ע"י חברו, שהוא מבקש למכור אותו"**. לא ניתן להבין מניסוח זה האם החבר מבקש למכור את האקדח שבבעלותו או שהנאשם מבקש למכור אקדח השייך לו ואשר מוחזק על ידי חברו. אני ער לכך שבסעיף 4 לכתב האישום נכתב כי בשיחה נוספת עם בן הדוד אמר לו הנאשם כי הוא מבקש למכור את האקדח: **"בשל מצבם הכלכלי הקשה שלו ושל חברו המחזיק באקדח"**. גם מניסוח זה לא ניתן להבין באופן חד משמעי מי היה הבעלים של האקדח. אמנם העובדה שהנאשם ציפה לרווח כלכלי שיצמח לו כתוצאה ממכירת האקדח, יכולה להתיישב עם הטענה שהאקדח היה בבעלות הנאשם, אך היא יכולה להתיישב גם עם האפשרות שהנאשם ציפה לרווח כלכלי כתוצאה ממעורבותו במכירת האקדח. יחד עם זאת, אני סבור שלעובדה שלא ניתן לקבוע כי האקדח היה בבעלותו של הנאשם אין משמעות רבה מבחינת ההקלה בעונש, זאת לאור נחישותו של הנאשם להוציא לפועל את מכירת האקדח לאדם כלשהו, על כל הסיכון הכרוך בכך, במטרה להפיק רווח כלכלי.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות מרכזי ביותר. על-פי עובדות כתב האישום הנאשם הוא שיזם את השיחות שנועדו להביא למכירת האקדח, כמתואר בחלק הראשון של כתב האישום, וכמובן הוא זה שיזם את הובלת האקדח כאמור בחלק השני של כתב האישום.

הנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות הוא נזק שיכול היה להיות חמור עד כדי קטילת חיי אדם. אמנם מדובר באקדח ולא בנשק מסוכן יותר כמו רובה, ולכך יש משמעות לקולא, כאמור בעניין **בראנסי** שצוטט לעיל, אך פשיטא שכלי נשק, ובמיוחד כלי נשק תקני, אשר מבקשים להעבירו מיד אל יד, עלול בסופו של דבר להגיע לידי מי שיעשה בו שימוש ויקטול חיי אדם. עם זאת, הלכה למעשה הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירות איננו קיצוני, שכן האקדח נתפס בטרם נגרם נזק לגופו או לחייו של אדם.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות נעוצות, לכאורה, במצוקה כלכלית בה היה נתון הנאשם. כך נלמד מהדברים שאמר הנאשם לבן דודו כמתואר בסעיף 4 לכתב האישום המתוקן. אין טענה בכתב האישום לפיה ביסוד העבירות מצוי מניע לאומני, או מניע שעניינו ביצוע עבירה פלילית כלשהי, מעבר לעבירה של נשיאת הנשק והובלתו. אכן, במקרים מסוימים החומרה הגלומה בביצוע עבירה בשל מצוקה כלכלית יכולה להיות נמוכה בהשוואה לביצוע עבירות נשק לצורך קידום מיזם לאומני או עברייני, אך ראוי לציין שלדברי ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש הנאשם כלל לא סבל ממצוקה כלכלית, כיוון שהוא בן למשפחה אמידה למדי. במצב דברים זה לא ניתן להתייחס אל הנאשם כאל מי שביצע את העבירות מתוך מצוקה כלכלית קשה.

הנאשם יליד שנת 1996, כך שהוא היה בן 22 כאשר ביצע את העבירות. אין ספק שלנוכח גילו של הנאשם, ולנוכח היותו אדם נבון בעל אישיות בוגרת - כאמור במכתבו של פרופ' עבאדין - הבין הנאשם היטב את הפסול שבדבק במעשים שעשה, ואת משמעותם החמורה של המעשים.

כאמור לעיל, העבירות לא בוצעו כתוצאה ממצוקה נפשית כלשהי או כתוצאה מהתגרות של אדם כלשהו בנאשם.

ולסיום, בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון כי בנוסף לביצוע עבירה של נשיאה והובלת נשק ביצע הנאשם גם עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

10. לאור כל האמור אני סבור כי מתחם העונש ההולם בגין שתי העבירות שביצע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ממש לבין 48 חודשי מאסר בפועל.

11. אשר לעונש המתאים, ולנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

כאמור לעיל, מדובר בנאשם אשר ניהל חיים נורמטיביים לחלוטין עד לאירועים נושא כתב האישום. הנאשם הוא בן למשפחה נורמטיבית, אשר עובר לאירועים למד לימודים אקדמיים לתואר ראשון בחינוך ובאנגלית באוניברסיטת ביר זית. משפחתו של הנאשם אמידה למדי כך שיש להניח שהיה ביכולתה לממן את כל צרכיו של הנאשם בזמן לימודיו, ובכל זאת הנאשם עבד כמציל בבתי מלון כדי להתפרנס למחייתו. עברו הפלילי של הנאשם נקי לגמרי. ניכר מהמסמכים שהוגשו בעניינו של הנאשם שמדובר בנאשם אשר שאיפותיו לעתיד היו נורמטיביות לחלוטין והתמקדו בהעמקת השכלתו ובעיסוק בתחום החינוך. כל אלו נסיבות שיש להביא בחשבון לזכות הנאשם לעת גזירת עונשו.

כמו כן, יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו בכך שהודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון, ובכך גם חסך מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. טענתה של ב"כ המאשימה לפיה לא ניתן לעמוד על כנות החרטה כיוון שלא נערך תסקיר מטעם שירות מבחן לגבי הנאשם איננה יכולה להתקבל. הנאשם איננו חייב לבקש ששירות המבחן יערוך לגביו תסקיר על מנת שיוכל לטעון לחרטה כנה, ומנגד יש לומר שבמקרים רבים דווקא כאשר מבקשים נאשמים עריכת תסקיר מתנגדת לכך המאשימה. על רקע התנהלותו הנורמטיבית של הנאשם עד לאירועים נושא כתב האישום, לנוכח שאיפותיו הנורמטיביות לעתיד, ולנוכח התרשמותי מהנאשם בדיון לפני, אני סבור שחרטתו של הנאשם כנה ואמתית.

יתר הנסיבות המפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין, אינן רלוונטיות לענייננו; העבירות לא בוצעו לפני זמן רב, הנאשם לא סבל מנסיבות חיים קשות אשר הייתה להן השפעה על ביצוע העבירות, ולא נראה כי שליחתו של הנאשם למאסר עלולה לגרום לו או למשפחתו נזקים קשים מעבר לנזקים הטבעיים הנגרמים כתוצאה משליחתו של אדם למאסר בגין עבירות שביצע.

12. בגזירת העונש המתאים יש להביא בחשבון את העונש שנגזר על חברו של הנאשם - אותו אחמד אבו אלהוא שנזכר בכתב האישום. אחמד הורשע במסגרת הסדר טיעון סגור בביצוע עבירה של החזקת נשק ובביצוע עבירה של נשיאה והובלת נשק, ונגזר עליו עונש מוסכם של 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף מאסר על תנאי. העבירה הנוספת בה הורשע אחמד - עבירה של החזקת נשק, דומה בחומרתה לעבירה הנוספת בה הורשע הנאשם - קשירת קשר לביצוע פשע, כיוון שהעונש הקבוע בצידה של עבירת החזקת הנשק הוא שבע שנות מאסר, ואילו העונש המרבי בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע עומד אף

הוא על שבע שנות מאסר, אם כי הוא יכול לעמוד גם על שלוש שנות מאסר כפונקציה של העבירה נושא הקשר. במסגרת הטענות לעונש בעניינו של אחמד לא טענה המאשימה שהעונש המוסכם הוא פועל יוצא של קשיים ראייתיים כלשהם, אלא לדברי ב"כ המאשימה באותו דיון העונש המוסכם הוא פועל יוצא של העובדה שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שהודה בחקירתו הראשונה במשטרה. עקרון אחדות הענישה, הגם שאיננו עיקרון מוחלט, מחייב שהעונש שייגזר על הנאשם שלפני יעלה בקנה אחד עם העונש שנגזר על המעורב הנוסף.

13. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 27.6.18.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא יעבור עבירת נשק או עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ט, 29 ינואר 2019, בנוכחות הצדדים.